

**ЧУДОМИР
ЧАКАЙ, ТИНКЕ, АЗ ДА
КАЖА...**

chitanka.info

— Та ти казвам, как' Райне, тъкмо излизаме из Широлия дюкян. Купих си боя да си вапцам сивата рокля, дето ми я купи по оная година Теньо от панаира, и аз вървя напред, а той отзад. Както си вървах, гледам насреща Кона Кудучкина с черно манто, с ръкавици, с малко шапче като габровски захлуп, килнато на главата, и чанта с пюскюл. Вирнала глава, ситно стъпя и се чупи нагоре към манастирската махала.

— Виж я, виж я — думам на Теня. — Къде ли се е фитнала тая хубостница толкова рано?

— У Йовкини — вика Теньо. — Нали у тях живее софиянчето, дето работи в макарянната фабрика?

— Ууу... при него ли пък сега? Нали онова момче, дето има мотосъклет? Пустата помивка, дали й сече умът, че ще я вземе това хубаво момче? Жълтурска с жълтурска. Ти не я гледай сега, думам му, да можеш да я свариш у тях ненаправена, треска ще те затресе тригодишна. Пустото му червило какво ли не прави човека!

Тъкмо тъй си приказваме, и тя, както си вървеше, наближи вадата до фурната и какво направи, какво стана, ама рече да прек...

— Чакай, чакай, Тинке, аз да кажа! Не че не видя, ами от големство го направи. Да си не измени крачката...

— Е, мълчи де, когато другите приказват. Ти беше по-отзад. Таа... рече уж да прекрачи, сепна се нещо, преплете й се роклята...

— Не е роклята бе, Тинке, отдалече крачна момичето. Обърка си краката... Чакай аз...

— Мълчи бре!... рече да прекрачи, обърка си краката и цоп всред водата. Като цопна вътре, кракът й се плъзна и цяла се натопи като мотавилка в средата.

Развикаха се дюкянджии, наизлязоха чираци, дигна се олелия, стана цяло представление. И никой не се сеща да иде да й помогне.

— Чакай сега!... Аз нали се затекох, защо ме улови за ръката?

— Ами, уловила съм те. Това ми е мене работата. Пък и ти да не си месиш гагата в такива работи. Таа... ти казвам, тъкмо гледаме саир, по едно време тича един гологлав с къдрава коса и лимба на челото. Га го погледнах, той, Дечко, бръснарчето. Нали го знаеш? Той с тия ондулации колко къщи е почернил. Ха, рекох си на ума, набутаха се двамата.

Скочи Дечко, сграбчи я през кръста...

— Ама не беше през кръста бе, жена!... Чак...

— ...Сграбчи я през кръста и...

— Ама нека аз да кажа бе, Тинке, не беше през кръста, а малко по-нагоре. Под мишниците я хвана.

— А бре млъкни, Теньо! Остави ме да си кажа думата докрай!

— Е, Боже!... Та, прегърна я той изотзад, поподигна я, а тя, види се, си ударила крака, не можа да се изправи, пак падна и Дечко хоп — връз нея.

— То не се знае плъзна ли се, или нарочно го направи, ама като не даваш да приказвам...

— Лош човек мариин! Не може дума да се продума от него...

Както, както, стана той пак, дигна я и я държи през кръста, калпазанинът му с калпазанин. А тя, хубостницата, тръска поли, хили се и вика „мерси, благодаря“ и се натиска в него.

— Ама той се натискаше ма, Тинке! Чакай аз да...

— Мари, Боже, неразбран човек! Ами не видях ли с очите си, че и двамата се натискаха бре! Крепи я магарето ниедно, поддържа я през кръста, поведе я след това и, куцук-куцук, влязоха в Начовата фурна да се сушат.

— Е, хубаво де, като знаеш толкова, кажи какво е станало по-нататък. Ха кажи де! Ха да видим!

— Какво. Нищо! Изсушило се момичето и си отишло.

— Видя ли, че не знаеш. Аз какво ти разправам. Чакай сега. Не ме прекъсвай, аз да кажа: Като я завел Дечко във фурната, извадил й момчето жарава в мангала и тя седнала да се суши, а той уж тръгнал да си отива, ама не си отишел, а избиколил през задния двор и се мръднал в стаята, дете месят хляба. Там били Начо и Генчо паякът. Начо се бил залепил на ключалката и гледал, като си събула чорапите и си гледала удареното коляно.

Като се заголила повечко, Начо ококорил очи, не можал да се стърпи и прошепнал тихичко:

— Ох, бабачкооо! — И си обърсал мустака с ръкава.

Дечко се сетил, че има нещо интересно, хванал Начо през кръста да го отмести и той да види, ама Начо се залепил за вратата като марка на заявление и не мърда. Напънал се Дечко по-силно, откопчал го, че като отхвъркнали назад двамата и хайде в тестото. Дечко се насадил

като в полог в средата, а Начо — в полите му. После го стъргали с огрибката и за цял самун тесто отнели от панталона му.

— Хубаво, много хубаво! Прилича ти. Значи, тъй, а? И ти да не ми кажеш досега. Из целия град да ги разнасяш, а на мене нищо, а? Ха разбери го хубаво, как'Райне, че да ми се не чудиш, когато му се карам. Де го има това? Кой мъж като него го прави? Петимна съм, сестро, да научи нещо, че да дойде във фамилията си и да го разправи, както Господ дал.

— Ами, като все ми не даваш думата...

— Млък! Да не си ми продумал вече. Каквото знаеш, за себе си го знай и аз, каквото зная, няма да ти го казвам. Ни за в съдилището, ни за кадънчето, нито пък за Цениния годеж да си ме питал. Нищо няма да ти кажа. Тъй да знаеш!

— Ууу... за годежа ли? Аз го зная. И другите ги зная. Нали дете момчето взело кордона на Пея Върбана от жена му, купило две кутии папириси и малко кисели бонбони и отишло с вуйчо си да я искат, пък тя избягала през задната врата у чичини си Ташкини и до съмнало стояла заключена в собата?

— В собата, в собата, ама сама ли е била, или е имало някой при нея, не знаеш.

— Кой? Аз ли? Чакай! Чакай бе, Тинке, аз да кажа!...

Издание: Чудомир. „Съчинения в три тома“, Подбор и редакция: Петър Пондев и Серафим Северняк. 2 том. Разкази и фейлетони. „Български писател“, С. 1969.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.